

Sygnatura akt XVIII C 5172/16

(...), dnia 1 marca 2017 r.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 1 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Krzysztof Kurosz

Protokolant:Anna Dudek

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2017 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.
przeciwko K. K.

- o zapłatę 414,73 zł

oddala powództwo.

XVIII C 5172/16

UZASADNIENIE

Powód – Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej K. K. kwoty 414,73 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazano, że powód nabył wierzycelność od pierwotnego wierzyciela.

(pozew k. 2-3)

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie i nie stawiała się na rozprawę. Powód nie uzupełnił twierdzeń z pozwu w żadnym piśmie procesowym – ***pomimo wyraźnego wezwania ze strony Sądu wraz z informacją, że zobowiązanie dotyczy w szczególności wyjaśnienia kwestii legitymacji.***

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powód zawarł z firmą (...) – spółką z siedzibą w Finlandii umowę przelewu wierzycelności (umowa z dnia 31.3.2016 r.)

Do umowy załączono załącznik – wyciąg elektroniczny dotyczący wierzycelności względem K. K..

/umowa wraz z załącznikiem k. 9 – 13/

Pełnomocnik powoda nie załączył dokumentu pożyczki, to jest dokumentu bezpośrednio potwierdzającego zawarcie umowy pożyczki ani określającego jakie były strony umowy pożyczki.

/niesporne/

Pełnomocnik powoda powoływał się w pozwie na fakt zawarcia umowy pożyczki nr (...) przez pozwaną K. K. oraz (...).

/pozew k. 3/

Pełnomocnik powoda załączył do akt sprawy treść wezwania kierowanego do K. K. w sprawie umowy pożyczki (...), z którego wynika, że umowa ta miała zostać zawarta z (...) sp. z o.o. a nie z (...).

/wezwanie k. 14/

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w aktach dokumentów, uwzględniając treść art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., zgodnie z którymi jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę (...) przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zdaniem Sądu pełnomocnik strony powodowej w żaden sposób nie ustosunkował się do okoliczności **wprost przedstawionej przez Sąd a dotyczącej oczywistych wątpliwości, czy powód nabył wierzytelność i czy w ogóle wierzytelność powstała.**

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

Strona powodowa wskazała w uzasadnieniu pozwu, iż dochodzi od pozwanej zapłaty z tytułu zobowiązań z umowy pożyczki nr (...).

Pomimo wezwań Sądu nie załączyła samego dokumentu umowy pożyczki, który z kolei był niezbędny (dla strony powodowej) by wykazać, że nabyła wierzytelność (pod warunkiem oczywiście wykazania, że w ogóle istniała taka wierzytelność) od podmiotu właściwego. W dokumentach przedstawianych przez powoda widnieją bowiem różne podmioty – jako podmioty, które miały być jakoby pierwotnym wierzycielem.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Uznanie za prawdziwe twierdzeń pozwu nie uwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. W wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierać się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 60).

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu wzbudził fakt wewnętrznych sprzeczności w dokumentacji przedstawionej przez powoda – stąd też pojawiło się wezwanie do przedstawienia dowodów. Powód nie przedstawił następnie żadnych dowodów potwierdzających nabycie wierzytelności od legitymowanego zbywcy. Nie wiadomo bowiem kto był pierwotnym wierzycielem (jeśli w ogóle był). Spowodowało to przeniesienie płaszczyzny sporu na art. 6 k.c.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Na powodzie spoczywał obowiązek wykazania istnienia jak i wysokości dochodzonych wierzytelności (art. 6 k.c.). Powód na tą okoliczność nie przedstawił żadnych przekonujących dowodów.

Wyciąg z ksiąg funduszu nie jest dowodem istnienia wierzytelności. Potwierdza jedynie fakt zaksięgowania określonej kwoty i pozycji – lecz nie to, że odpowiada ona rzeczywistości i że istnieje zobowiązanie, którego dotyczy pozycja w wyciągu.

Powód nie złożył do akt sprawy umowy pochodzącej od zwykłej wierzytelności – umowy z pozwanym. Nie pozwala to ocenić zasadności roszczenia. Podobną przeszkodą jest brak dokumentów potwierdzających nabycie wierzytelności od podmiotu, który byłby uprawniony do jego zbycia.